

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce: **Městská část Praha 4**, se sídlem Praha 4, Antala Staška 2059/80b, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 14. 3. 2013, č. j. ÚOHS-R352/2012/VP-4587/2013/320/RJa,

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 14. 3. 2013, č. j. ÚOHS-R352/2012/VP-4587/2013/320/RJa, **se zrušuje** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a obsah rozhodnutí správních orgánů

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále též „předseda Úřadu“) zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2012, č. j. ÚOHS-S363/20012/VP-21939/2012/420/JVř. Výroky I. a III. tohoto rozhodnutí žalovaný dle § 8a odst. 3 písm. a) zákona č. 215/2004 Sb., o úpravě některých vztahů v oblasti veřejné podpory a o změně zákona o podpoře výzkumu a vývoje, ve znění pozdějších předpisů, uložil žalobci pokutu ve výši 7 900 Kč, a to za spáchání správního deliktu podle § 8a odst. 2 písm. b) téhož zákona, spočívajícího v nedodržení lhůty vymezené v § 3a odst. 4 citovaného zákona při zaznamenávání údajů o devíti poskytnutých podporách malého rozsahu do centrálního registru podpor malého rozsahu (dále též „centrální registr“). Výrokem II. žalovaný naopak shledal, že se žalobce nedopustil správního deliktu při zaznamenání údajů o podpoře malého rozsahu poskytnuté příjemci TRADIA spol. s r. o. Současně žalovaný žalobci uložil povinnost k náhradě nákladů řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč (výrok IV.). V odůvodnění žalovaný shledal, že žalobce devět poskytnutých podpor zaznamenal do centrálního registru v rozmezí 12 až 259 pracovních dnů ode dne jejich poskytnutí, tedy po uplynutí zákonem stanovené lhůty.

[2] Předseda Úřadu se v odůvodnění rozhodnutí o rozkladu ztotožnil se závěry žalovaného a poukázal na to, že podpora malého rozsahu není zvláštním druhem veřejné podpory definovaný dvěma z jejích čtyř znaků, ale zvláštním druhem podpory v obecném smyslu. Tuto podporu v obecném smyslu ovšem zákon nedefinuje. Tento obecný, nadřazený pojem zákon č. 215/2004 Sb. používá také v § 2 písm. a), v němž definuje veřejnou podporu jako podporu ve smyslu čl. 107 SFEU. Z toho plyne, že pojem veřejná podpora není pojmem nadřazeným vůči pojmu podpora malého rozsahu. Podpora malého rozsahu tedy nemusí naplnit některé ze znaků veřejné podpory podle Smlouvy o fungování Evropské unie (dále též „SFEU“), aby mohla být uznána za podporu malého rozsahu. Uvedenému svědčí i text nařízení Komise (ES) č. 1998/2006, o použití článků 87 a 88 Smlouvy na podporu de minimis (dále též „nařízení č. 1998/2006“) – viz zejména body 2. a 8. preambule a čl. 2 odst. 1. Z uvedeného je zřejmé, že pro vyhodnocení, zda je určitá podpora podporou malého rozsahu, nelze použít znaky definující veřejnou podporu v čl. 107 SFEU. Nelze-li přitom tyto znaky na podporu malého rozsahu přenést jako celek, pak nelze přenést ani jejich část.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[3] Ve včas podané žalobě žalobce především nesouhlasil s výkladem pojmu „podpora malého rozsahu“, jak jej učinily správní orgány.

[4] V ustanovení § 2 písm. b) zákona č. 215/2004 Sb. je podpora malého rozsahu vymezena odkazem na přímo použitelný předpis EU o podpoře de minimis, kterým je nařízení č. 1998/2006. Toto nařízení má skrze nařízení Rady (ES) č. 994/98, o použití článků 92 a 93 Smlouvy o založení Evropského společenství na určité kategorie horizontální státní podpory (dále též „nařízení č. 994/98“), podklad v čl. 108 odst. 4 SFEU, a vychází tedy z primárního

práva EU. Z čl. 107 odst. 1 SFEU vyplývá, že předmětem regulace je podpora státu nebo podpora ze státních prostředků, narušující hospodářskou soutěž tím, že zvýhodňuje určité podniky nebo určitá odvětví. Z článku 108 odst. 1 až 3 SFEU vyplývá, že slučitelnost státní podpory s vnitřním trhem zkoumá ve spolupráci s členskými státy Komise, která pak rozhodne o slučitelnosti státní podpory s vnitřním trhem. Nařízení č. 1998/2006 není podle čl. 108 odst. 4 SFEU ničím jiným, než provedením zmocnění k vymezení kategorií státních podpor, tj. podpor poskytovaných podnikům a odvětvím, které lze vyjmout z řízení před Komisí. Nařízení č. 1998/2006 se dle čl. 1 odst. 1 vztahuje na podporu poskytnutou podnikům.

[5] Nelze hovořit o podpoře malého rozsahu a o zákonných povinnostech spojených s jejím poskytováním bez spojitosti s podnikem nebo odvětvím. Komunitární právní úprava se týká státní podpory podnikům, takže vnitrostátní pojmy „veřejná podpora“ a „podpora malého rozsahu“ se vztahují pouze k podnikům, které mají určité znaky – soutěž na trhu a nabízení služeb nebo zboží. Tyto pojmy tedy mají společný základ (nemusí mezi nimi existovat vztah podřízenosti). Odlišují se pak tím, že podpora malého rozsahu neovlivňuje obchod a nenarušuje soutěž mezi členskými státy.

[6] Správní orgány pojem podpory malého rozsahu nevztáhly k podniku. V jejich podání tedy není rozhodná činnost vyvíjená osobou, jíž je podpora poskytována, nýbrž postačí, že je podpora poskytnuta z veřejných prostředků. Podle předsedy Úřadu tak má být do centrálního registru zaznamenána podpora poskytnutá z veřejných prostředků komukoliv. Žalovanému ovšem nenáleží působnost v oblasti poskytování podpor komukoli, ale pouze podnikům. Předseda žalovaného tak přisvojuje žalovanému působnost nad rámec zákona. Nemá logiku zapisovat do centrálního registru podporu poskytnutou příjemci, který není podnikem, neboť při překročení limitu pro podporu malého rozsahu nemá opodstatnění, aby Komise rozhodovala o slučitelnosti s vnitřním trhem EU u podpory, která není poskytnuta podniku.

[7] V daném případě nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav co do charakteru osob příjemců podpory jako podniku. Dokazování, zda se v předmětné věci jednalo o podniky, nebylo přes návrhy žalobce provedeno. Správní orgány se tak nevypořádaly s formální stránkou správního deliktu. Poskytl-li někdo podporu, která nemá charakter podpory malého rozsahu, pak nemá povinnost ji zapsat do centrálního registru, tudíž jej nelze trestat za pozdní zápis skutečnosti, kterou ani zapisovat neměl. Mechanická kontrola identity zápisu v centrálním registru je v tomto ohledu zcela nedostatečná.

[8] Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí předsedy Úřadu, stejně jako rozhodnutí žalovaného (výroky I., III. a IV.), zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[9] Ve vyjádření k žalobě žalovaný především odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí a setrval na své předchozí argumentaci. Měl za to, že definici podpory malého rozsahu nelze dovozovat z definice veřejné podpory dle SFEU. Z jazykového výkladu definic

uvedených v zákoně č. 215/2004 Sb. vyplývá, že „veřejná podpora“ a „podpora malého rozsahu“ jsou dva různé typy podpor, které jsou v zákoně definovány zcela samostatně.

[10] V bodě 8 preambule nařízení č. 1998/2006 je explicitně uvedeno, že podpora, která za období tří let nepřesáhne strop ve výši 200 000 EUR, neovlivní obchod mezi členskými státy nebo nenaruší hospodářskou soutěž, nespadá pod čl. 87 odst. 1 Smlouvy o založení Evropského společenství (dnes čl. 107 odst. 1 SFEU). Z tohoto bodu logicky vyplývá, že podpora *de minimis* není veřejnou podporou dle čl. 107 SFEU. Pojem „podpora malého rozsahu“ není podřazen pojmu „veřejná podpora“ a oba instituty existují v zákoně samostatně vedle sebe. Jsou na sobě nezávislé a oba jsou určitým druhem podpory v obecném smyslu.

[11] Námitka, že se žalovaný nezaobíral podporou malého rozsahu ve spojitosti s podnikem, nebyla předmětem rozkladu, a proto nebyla ani předmětem posuzování. Jedná se tedy o opožděnou námitku, kterou je třeba zcela odmítnout.

[12] Žalovaný se v rozhodnutí zabýval formální stránkou správního deliktu, tedy veškerými znaky skutkové podstaty opožděného zápisu podpory do centrálního registru tak, jak je definuje § 8a odst. 2 zákona č. 215/2004 Sb. ve spojení s § 3a odst. 4 téhož zákona.

[13] I sám žalobce označil poskytované podpory jako podpory malého rozsahu v souladu s čl. 3 odst. 1 nařízení č. 1998/2006, což vyplývá z kopií právních aktů poskytnutí podpor malého rozsahu. Jednotlivé podpory nepřesáhly limit podpory malého rozsahu stanovený nařízením pro podporu malého rozsahu.

[14] Pojem „podnik“ není pojmovým znakem předmětného skutkového deliktu, a proto nebylo třeba se jím blíže zabývat. Žalovaný přesto na okraj poznamenal, že ve smyslu unijní judikatury lze entitu, jejíž činnost vytváří byť i potencionálně konkurenční vztahy a dochází k oslovování jiných subjektů, automaticky považovat za podnik (např. i nestátní neziskové organizace, organizační složky státu, profesní komory, entity bez právní subjektivity atd.). Pojem „podnik“ však v předmětném řízení nehraje roli, neboť zákon žalovanému neukládá zkoumat subjekt příjemce, v tomto směru tedy žalovaný nemůže postupovat nad rámec mu zákonem svěřených pravomocí. Skutečnost, zda se jedná o podnik, posuzuje v první řadě orgán poskytující podporu malého rozsahu.

[15] S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

[16] V replice ze dne 14. 4. 2014 žalobce uvedl, že jediná hranice mezi podporou malého rozsahu a veřejnou podporou je finanční limit a odkázal na důvodovou zprávu k zákonu č. 236/2012 Sb., který s účinností od 1. 8. 2012 novelizoval zákon č. 215/2004 Sb.

[17] Teprve po zjištění, zda poskytnutí peněz lze podřadit pod pojem podpora malého rozsahu, může správní orgán pokračovat dál ve zkoumání naplnění skutkové podstaty správního deliktu, neboť je dozorovým orgán v oblasti hospodářské soutěže. Je naprosto nesprávná úvaha žalovaného, že pro dozorový orgán s působností v oblasti ochrany

hospodářské soutěže je zkoumání příjemce peněz z hlediska, zda je soutěžitelem, tedy podnikem, postupem nad rámec zákonem mu svěřených pravomocí.

[18] Pojem „podnik“ je znakem skutkové podstaty správního deliktu skrze ostatní znaky skutkové podstaty a proto nelze za správní delikt trestat pouze na základě mechanického srovnání smluvních údajů o subjektech, částce a účinnosti smlouvy a údajů zapsaných v centrálním registru. Správní orgány se měly zabývat tím, zda subjekty, kterým byla poskytnuta podpora, vykonávaly ekonomickou aktivitu, tedy zda soutěžily na trhu.

[19] Není rozhodné, že v daném případě bylo poskytnutí peněz ve smlouvě formálně označeno jako podpora malého rozsahu. Správní orgán si musí předběžně vyřešit otázku, zda se jedná o podporu malého rozsahu, aby mohl rozhodnout, zda bude pokračovat v řízení o správním deliktu za pozdní zápis podpory malého rozsahu do centrálního registru, nebo zda uloží nápravné opatření, aby byl údaj o poskytnuté podpoře malého rozsahu v centrálním registru zrušen z důvodu jeho chybného zadání.

V. Duplika žalovaného

[20] V duplice ze dne 20. 5. 2014 žalovaný především odkázal na svá předchozí vyjádření. Zdůraznil, že v rozhodnutí žalovaného, které bylo potvrzeno předsedou Úřadu, se žalovaný zabýval veškerými znaky skutkové podstaty správního deliktu opožděného zápisu podpory do centrálního registru tak, jak je definuje § 8a odst. 2 zákona č. 215/2004 Sb. ve spojení s § 3a odst. 4 téhož zákona, tedy i podporou malého rozsahu.

[21] Má-li žalobce zato, že některá z jím poskytnutých podpor není podporou malého rozsahu, za niž ji považuje žalovaný a bylo-li jeho úmyslem uvedené rozporovat, ač sám podporu, kterou poskytl, za podporu malého rozsahu dříve označil, nic mu nebránilo vznést během správního řízení námitku, že konkrétní jím poskytnutá podpora byla do centrálního registru zapsána omylem. Žalobce však žádnou konkrétní poskytnutou podporu za chybně zadanou neoznačil a ani v centrálním registru žádnou konkrétní změnu neprovedl.

VI. Posouzení věci soudem

[22] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí předsedy Úřadu, jakož i předcházející rozhodnutí žalovaného včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**.

[23] Soud v první řadě musí *ex officio* vyjádřit k problematice použití různých znění zákona č. 215/2004 Sb. správními orgány. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27, publ. pod č. 461/2005 Sb. NSS (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na stránkách www.nssoud.cz), uvedená ústavní záruka spočívající v přípustnosti trestání podle nového práva, jestliže je taková úprava pro pachatele výhodnější, platí i v řízení o sankci za správní

delikty. To ve svých důsledcích znamená, že rozhodnutí, které za účinnosti nového práva ukládá trest podle práva starého, se musí ve svých důvodech vypořádat s otázkou, zda nové právo vůbec převzalo staré skutkové podstaty, a pokud ano, zda tresty za takové delikty ukládané jsou podle nového práva mírnější nebo přísnější než podle práva starého. Rozhodnutí, které se s touto otázkou vůbec nevypořádá a zcela ji pomine, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[24] V daném případě je zcela nepochybné, že předmětem řízení před správními orgány byla otázka spáchání správního deliktu žalobcem a uložení pokuty za něj. Jak vyplývá z rozhodnutí žalovaného, poslední útoky předmětného správního deliktu měl žalobce dokonat dne 7. 6. 2012, kdy opožděně zapsal do centrálního registru pět poskytnutých podpor malého rozsahu (body 5.–9. výroku I. rozhodnutí žalovaného). Dne 1. 8. 2012 nabyl účinnosti zákon č. 236/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 215/2004 Sb., o úpravě některých vztahů v oblasti veřejné podpory a o změně zákona o podpoře výzkumu a vývoje, ve znění zákona č. 109/2009 Sb. Tato novela zákona č. 215/2004 Sb. neobsahovala žádná přechodná ustanovení.

[25] Žalovaný v rozhodnutí aplikovaný zákon označil jako „zákon č. 215/2004 Sb., o úpravě některých vztahů v oblasti veřejné podpory a o změně zákona o podpoře výzkumu a vývoje, ve znění pozdějších předpisů“, v rozhodnutí pak bez bližšího vysvětlení používá obě znění: uvádí např., že byl spáchán správní delikt dle § 8a odst. 2 písm. b) zákona, přičemž předmětný delikt byl dle úpravy účinné do 31. 7. 2012 veden pod písmenem a) daného paragrafu, na druhou stranu pak cituje ustanovení § 3a odst. 4 zákona ve znění účinném do 31. 7. 2012. Předseda Úřadu pak zcela nepochybně aplikoval znění zákona č. 215/2004 Sb. účinné od 1. 8. 2012, taktéž ovšem bez bližšího vysvětlení (viz zejména jeho argumentaci definicemi zavedenými do § 2 zákona až novelou).

[26] Rozhodnutí správních orgánů jsou tedy v tomto ohledu zatížena vadou. Pokud se má ovšem soud zamyslet nad její intenzitou, bylo by zřejmě nadměrným formalizmem, pokud by pouze na jejím základě napadené rozhodnutí rušil. Je nepochybné, že trestnost daného jednání žalobce zůstala zachována i podle nové úpravy, a to včetně výše sazby možné sankce. Úprava pojmosloví pak zřejmě nemohla mít negativní dopad na postavení delikventa. Soud bude nicméně dále vycházet z úpravy účinné v době spáchání správního deliktu.

[27] Pokud pak jde o samotné hmotněprávní meritum věci, soud se v zásadě ztotožnil s právním názorem žalobce.

[28] Primární úprava podpory *de minimis* vychází z čl. 109 SFEU, který zmocňuje Radu, aby na návrh Komise a po konzultaci s Evropským parlamentem přijímala veškerá potřebná prováděcí nařízení k čl. 107 a 108 SFEU a vymezovala druhy podpor, které jsou vyňaty z řízení dle čl. 107 a 108 SFEU, tedy článků, upravujících státní podporu. Dle čl. 2 odst. 1 nařízení č. 994/98, může Evropská komise nařízením stanovit, že určité podpory nesplňují všechna kritéria čl. 107 SFEU (dříve čl. 87 odst. 1 Smlouvy o založení Evropského společenství, konsolidované znění z Nice; dále též „Smlouva z Nice“) s ohledem na rozvoj a fungování společného trhu, a že jsou tedy vyňaty z oznamovací povinnosti stanovené čl. 108 odst. 3 SFEU (dříve čl. 88 odst. 3 Smlouvy z Nice), pokud podpora, poskytnutá stejnému podniku za dané časové období, nepřekročí určitou pevně stanovenou částku.

[29] Sekundární úprava se skládá z několika základních nařízení, která byla vydána na základě zmocnění v primární úpravě, včetně nařízení č. 1998/2006 (účinného do 31. 12. 2013), na které odkazuje česká vnitrostátní úprava, v tomto případě především zákon č. 215/2004 Sb. V čl. 2 odst. 2 nařízení č. 1998/2006 Komise stanovila prahovou hodnotu, pod kterou jsou opatření podpory považována za opatření nesplňující všechna kritéria čl. 107 SFEU (čl. 87 odst. 1 Smlouvy z Nice) a nepodléhající tedy oznamovacímu postupu podle čl. 108 odst. 3 SFEU (čl. 88 odst. 3 Smlouvy z Nice), a sice 200 000 EUR v tříletém období. Ze zkušeností Komise totiž vyplývá, že podpora, která za období tří let nepřesáhne strop ve výši 200 000 EUR, neovlivní obchod mezi členskými státy a/nebo nenaruší hospodářskou soutěž, a nespadá proto pod čl. 107 SFEU (čl. 87 odst. 1 Smlouvy z Nice) – viz bod 8. preambule nařízení č. 1998/2006. Nařízení se dle čl. 1 vztahuje na podporu poskytnutou *podnikům* s určitými výjimkami ve všech odvětvích.

[30] Již z uvedeného je zcela zřejmé, že podpora *de minimis* (podpora malého rozsahu) nespadá pod definici veřejné podpory dle čl. 107 SFEU (původně čl. 87 Smlouvy z Nice) jen proto, že vzhledem k jejímu relativně nízkému finančnímu stropu se má *a priori* za to, že nenaplnuje dva ze znaků smluvní definice veřejné podpory, tedy neměla by ovlivnit obchod a narušit hospodářskou soutěž mezi členskými státy. Na druhou stranu je ovšem zjevné, že ostatní znaky veřejné podpory (tedy její poskytnutí z veřejných zdrojů a zvýhodnění určitých podniků či odvětví) naplňovat musí. Jinak řečeno, kdyby nebyl předmětný strop zaveden, muselo by se v každém jednotlivém případě poskytnuté podpory zkoumat naplnění všech čtyř znaků, teprve poté by bylo možno uzavřít, zda se v konkrétním případě jedná či nejedná o veřejnou podporu. Komise zcela logicky a za účelem vyhnutí se posuzování z evropského hlediska bagatelních veřejných podpor stanovila uvedenou finanční hranici, současně však z preventivních důvodů zavedla též princip sčítání podpor *de minimis* za určité období.

[31] Výše uvedený výklad je potvrzován např. i důvodovou zprávou k zákonu č. 236/2012 Sb. (in www.psp.cz, Poslanecká sněmovna, 6. volební období, 2010–2013) v jejíž zvláštní části se *K bodům 2, 3, 4 a 5* uvádí mj., že podpora malého rozsahu *de iure* nepředstavuje veřejnou podporu, neboť vzhledem ke své omezené výši nenaplnuje definiční znaky veřejné podpory v části ovlivnění obchodu a narušení soutěže na vnitřním trhu EU.

[32] Nad rámec věci nutno podotknout, že nebylo možné si nepovšimnout, že sám žalovaný na svých webových stránkách v sekci *Veřejná podpora/Podpora de minimis* (<https://www.uohs.cz/cs/verejna-podpora/podpora-de-minimis.html>) k danému pojmu uvádí: „*Podpora de minimis (nebo také podpora malého rozsahu) není považována za ‚veřejnou podporu‘, protože vzhledem k její nízké částce má Evropská komise za to, že nenaplnuje poslední dva znaky definice veřejné podpory – neměla by ovlivnit obchod a narušit hospodářskou soutěž mezi členskými státy.*“

[33] Zákon č. 215/2004 Sb. dle svého § 1 vychází z návaznosti na přímo použitelné předpisy Evropských společenství v oblasti veřejné podpory. Lze tedy uzavřít, že podpora malého rozsahu pro účely zákona č. 215/2004 Sb. není veřejnou (státní) podporou *stricto sensu* ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, jedná se však rovněž o podporu poskytovanou v jakékoli formě z veřejných zdrojů *podnikům* s určitými výjimkami ve všech odvětvích.

[34] V daném případě žalobce dle žalovaného porušil v devíti případech § 3a odst. 4 zákona č. 215/2004 Sb., podle něhož je poskytovatel povinen do 5 pracovních dnů ode dne poskytnutí podpory zaznamenat do centrálního registru údaje o poskytnuté podpoře malého rozsahu a o jejím příjemci. Správní orgány se zabývaly formální stránkou deliktu spočívajícího v porušení tohoto ustanovení. Zde však postupovaly nesprávně. Jedním ze znaků skutkové podstaty je totiž okolnost, že v daném případě byla skutečně poskytnuta podpora malého rozsahu, která jediné by měla být zaznamenána do centrálního registru. Tento znak není možné posuzovat formálně. Správní orgán samozřejmě v první řadě vychází z toho, že poskytovatel sám poskytnuté prostředky označí za podporu malého rozsahu. Ovšem v situaci, kdy poskytovatel v rámci deliktního řízení vznesl odůvodněnou námitku mylného zápisu konkrétní poskytnuté podpory, musí se jí žalovaný věcně (tedy z hlediska naplnění definičních znaků podpory malého rozsahu – viz výše) zabývat. Samotný zápis poskytnuté podpory provedený na základě úvahy poskytovatele totiž ještě neznamená, že se o podporu malého rozsahu skutečně jedná.

[35] V dané věci žalobce takovou konkrétní námitku vznesl. Ve vyjádření ze dne 17. 7. 2012 namítal, že v jednotlivých případech se nejednalo o podporu malého rozsahu, zejména pak podrobně popsal podstatu každé z poskytnutých podpor se zdůrazněním povahy příjemce. Na toto podání však žalovaný nerefletoval, v rozhodnutí (zejména bod 16.) vycházel z formalistních předpokladů a tvrzeními žalobce ohledně povahy jednotlivých podpor spočívajícími v tom, že nebyly poskytnuty podnikům ve smyslu unijního práva, se nezabýval. Tento přístup pak potvrdil i předseda Úřadu, přestože žalobce v rozkladu (str. 2 čtvrtý odstavec, str. 3 první odstavec) výslovně brojil proti tomu, jakým způsobem žalovaný naložil s jeho tvrzením a důkazními návrhy ohledně posouzení, „*zda se v daných případech jednalo o zvýhodňování určitých podniků z veřejných prostředků a jednalo se tak o podporu malého rozsahu, kterou bylo nutno zapsat do registru podpor malého rozsahu*“.

VII. Závěr a náklady řízení

[36] Z výše uvedených důvodů soud shledal rozhodnutí předsedy Úřadu nezákonným. Proto jej zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) a na základě tvrzení žalobce posoudí, zda se v daných případech jednalo o podpory malého rozsahu, které měly být zapsány do centrálního registru.

[37] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. V daném případě se jedná o náhradu za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to

neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. září 2014

JUDr. Zuzana Bystřická
předsedkyně senátu

v. z. Mgr. Petr Pospíšil, v.r.
člen senátu
(§ 54 odst. 2 věta druhá s. ř. s.)

OPRAVNÉ USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Zuzanou Bystřickou v právní věci žalobce: **Městská část Praha 4**, se sídlem Praha 4, Antala Staška 2059/80b, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 14. 3. 2013, č. j. ÚOHS-R352/2012/VP-4587/2013/320/RJa,

t a k t o :

V rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 29 Af 40/2013–67 se na straně 9 (č. l. 71) v části „den a místo vyhlášení rozsudku“ **n a h r a z u j í** slova „V Brně dne 29. září 2014“ slovy „V Brně dne 29. září 2015“.

O d ů v o d n ě n í :

V označené věci soud rozhodl rozsudkem dne 29. 9. 2015. V písemném vyhotovení rozsudku č. j. 29 Af 40/2013–67 však soud v náležitosti „den a místo vyhlášení rozsudku“ nacházející se na jeho straně 9 (č. l. 71) za poučením o opravném prostředku uvedl údaj „V Brně dne 29. září 2014“.

Podle § 54 odst. 4 s. ř. s. předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti.

V písemném vyhotovení rozsudku došlo ke zřejmé chybě v psaní spočívající v překlepu číslovky 5 číslovkou 4. Vzhledem k tomu, že soud již nemá k dispozici všechny stejnopisy rozsudku, aby mohl provést jeho opravu, rozhodl za použití § 64 s. ř. s. na základě přiměřené aplikace § 164 o. s. ř. o opravě vydáním tohoto opravného usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. listopadu 2015

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Dana Janků